

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4980/2567

ธนาคาร ก. โจทก์ นาย ส. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 215, ป.พ.พ. มาตรา 686, ป.วิ.พ. มาตรา 245, ป.วิ.พ. มาตรา 252, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเรียกค่าเสียหายโดยอ้างว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อที่โจทก์ได้รับคืนมานั้นอยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมจากการใช้งานโดยปราศจากความระมัดระวังโดยเจตนา จึงเป็นการฟ้องให้ชำระค่าเสียหายโดยอาศัยอำนาจแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อนที่พิพากษาให้จำเลยทั้งสองต้องคืนรถยนต์ที่เช่าซื้อในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี อันเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นใหม่จากการคืนรถยนต์ที่เช่าซื้อที่ไม่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี ซึ่งเป็นการชำระหนี้ที่ไม่ต้องตามความประสงค์อันแท้จริงแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่การนั้นก็ได้อีก ตาม ป.พ.พ. มาตรา 215 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ ราคารถที่ได้จากการขายทอดตลาดขึ้นอยู่กับความต้องการและความพอใจของผู้ที่เข้าประมูลซื้อทอดตลาดและสภาพทั่วไปของตัวรถ ค่าขาดราคาที่เป็นจำนวนจากส่วนต่างของเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดกับราคารถใช้แทนตามคำพิพากษาในคดีก่อนจึงไม่อาจใช้เป็นข้อพิสูจน์ถึงความชำรุดทรุดโทรมของรถได้ เพราะมิใช่ความเสียหายที่แท้จริงอันเกิดจากความชำรุดทรุดโทรมของรถยนต์ที่เช่าซื้อที่เกิดจากการใช้รถโดยปราศจากความระมัดระวังโดยเจตนา ค่าขาดราคาที่โจทก์ขอมาในฎีกาจึงมิใช่ค่าเสียหายอันเนื่องจากการคืนรถเช่าซื้อที่ไม่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยและใช้การได้ที่จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบตามคำพิพากษาในคดีก่อน โจทก์ฟ้องเรียกค่าขาดราคารถอันเนื่องมาจากความชำรุดของรถยนต์ที่เช่าซื้อที่เกิดจากการใช้โดยปราศจากความระมัดระวังโดยเจตนาโดยเจตนา มิได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เป็นค่าเสื่อมราคารถ เพราะเหตุที่ไม่คืนรถในเวลาอันสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเสียหายเป็นค่าเสื่อมราคาเนื่องจากจำเลยทั้งสองไม่นำรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในเวลาอันสมควรมานั้น เป็นการกำหนดค่าเสียหายนอกฟ้องจึงไม่ชอบ และเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยที่ 1 ไม่ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้ชำระค่าเสียหายโดยอาศัยอำนาจแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน มิได้ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้รับผิดชอบสัญญาจำนองที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ไม่ปฏิบัติตาม ป.พ.พ. มาตรา 686 จึงไม่ชอบ แต่เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน ซึ่งจะต้องชำระหนี้เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 ถือเป็นการชำระหนี้อันมีอาจแบ่งแยกได้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ที่มีได้ฎีกาได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 245 (1) ประกอบมาตรา 252 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงิน 1,253,738.32 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ

15 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 230,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 24 เมษายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ ดอกเบี้ยผิดนัดให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า ในคดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ส่งมอบรถยนต์ที่เข้าซื้อค้ำประกันแก่โจทก์ในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาเป็นเงิน 2,450,000 บาท หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้ให้จำเลยที่ 2 ชำระหนี้แทน เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ผบ.5605/2561 ต่อมาวันที่ 5 กันยายน 2562 จำเลยที่ 2 ส่งมอบรถยนต์ที่เข้าซื้อค้ำประกันแก่โจทก์ เมื่อโจทก์นำรถยนต์ที่เข้าซื้อออกขายทอดตลาดแล้วได้เงิน 1,196,261.68 บาท ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยทั้งสองนำรถยนต์ที่เข้าซื้อค้ำประกันแก่โจทก์แล้ว โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องให้ชำระราคารถยนต์ส่วนที่ขาดนั้น เห็นควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายก่อนว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเรียกค่าเสียหายโดยอ้างว่ารถยนต์ที่เข้าซื้อที่โจทก์ได้รับคืนมานั้นอยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมจากการใช้งานโดยปราศจากความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึงใช้ จึงเป็นการฟ้องให้ชำระค่าเสียหายโดยอาศัยอำนาจแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อนที่พิพากษาให้จำเลยทั้งสองต้องคืนรถยนต์ที่เข้าซื้อในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี อันเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นใหม่จากการคืนรถยนต์ที่เข้าซื้อที่ไม่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี ซึ่งเป็นการชำระหนี้ที่ไม่ต้องตามความประสงค์อันแท้จริงแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่การนั้นก็ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 215 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดจากการคืนรถยนต์ที่เข้าซื้อที่ไม่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยและใช้การได้ดี คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชำระค่าขาดราคารถให้แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นควรวินิจฉัยไปพร้อมกัน ที่โจทก์ฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดราคารถ โดยคำนวณจากส่วนต่างของราคารถใช้แทนตามคำพิพากษาในคดีก่อนกับเงินที่ได้จากการขายทอดตลาด เป็นเงิน 1,253,738.32 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์นั้น เห็นว่า ราคารถที่ได้จากการขายทอดตลาดขึ้นอยู่กับความต้องการ และความพอใจของผู้ที่เข้าประมูลซื้อทอดตลาด และสภาพทั่วไปของรถ เช่น ปีที่ผลิตรถ ความนิยมของรถ การใช้งานและความสมบูรณ์ของรถ ดังนั้น ค่าขาดราคาที่คำนวณจากส่วนต่างของเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดกับราคารถใช้แทนตามคำพิพากษาในคดีก่อน จึงไม่อาจใช้เป็นข้อพิสูจน์ถึงความชำรุดทรุดโทรมของรถได้ เพราะมิใช่ความเสียหายที่แท้จริงอันเกิดจากความชำรุดทรุดโทรมของรถยนต์ที่เข้าซื้อที่เกิดจากการใช้รถโดยปราศจากความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึงใช้ ค่าขาดราคารถที่โจทก์ขอมาในฎีกาจึงมิใช่ค่าเสียหายอันเนื่องจากการคืนรถยนต์ที่เข้าซื้อที่ไม่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยและใช้การได้ดีที่จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดตามคำพิพากษาในคดีก่อน จึงไม่อาจกำหนดค่าเสียหายเป็นค่าขาดราคารถตามคำฟ้องของโจทก์ได้ ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ใช้

และดูแลรถเป็นอย่างดีเช่นวิญญูชนทั่วไปพึงกระทำ รถยนต์ที่เช่าซื้อที่คืนแก่โจทก์ใช้งานได้ ตามปกติ ไม่มีความบกพร่อง เท่ากับจำเลยที่ 1 ได้แย้งว่าได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน ด้วยการคืนรถยนต์ที่เช่าซื้อในสภาพที่เรียบร้อยและใช้การได้ดีแล้ว จึงมีปัญหที่ต้องวินิจฉัยว่า รถยนต์ที่เช่าซื้อที่โจทก์ได้รับคืนมานั้นอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยและใช้การได้ดีหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ ฟ้องโดยกล่าวอ้างข้อเท็จจริงว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อที่คืนแก่โจทก์นั้นอยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมอัน เนื่องจากการใช้งานโดยปราศจากความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึงใช้ เมื่อจำเลยทั้งสองให้การ ปฏิเสธว่าจำเลยที่ 2 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดีคืนแก่ตัวแทนของโจทก์ โจทก์จึงมีภาระในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์กล่าวอ้าง พยานโจทก์คงมีนายกิตติพงษ์ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์และทนายความโจทก์เป็นพยานเพียงปากเดียวเบิกความแต่เพียงว่า เมื่อ นำรถออกขายทอดตลาดแล้วหักกลับกับราคารถใช้แทนที่ศาลกำหนดคงเหลือเงินจำนวน 1,253,738.82 บาท และตอบคำถามค้านว่า ตามบันทึกการตรวจสภาพและส่งมอบรถคืน เอกสารหมาย จ.10 ที่ระบุว่า กันชนหน้าบุบ, ซิดข่วนรอบคัน, ด้านหลังบุบ นั้น สืบเนื่องมาจาก หลังจากมีการรับรถคืนแล้วได้นำไปตรวจเพื่อเข้าลานประมูลจึงมีการระบุเพิ่มเติมในภายหลังซึ่ง แตกต่างจากสำเนาฉบับบันทึกการตรวจสภาพและส่งมอบรถคืน เอกสารหมาย ล.2 ที่ไม่ได้ระบุ สภาพรถดังกล่าวไว้ อันแสดงว่าบันทึกการตรวจสภาพและส่งมอบรถคืน เอกสารหมาย จ.10 ฝ่าย โจทก์ได้บันทึกสภาพรถเพิ่มเติมเองโดยลำพัง ส่วนพยานจำเลยทั้งสอง มีจำเลยที่ 2 เป็นพยาน เบิกความว่า หลังจากศาลมีคำพิพากษาแล้ว จำเลยทั้งสองได้ติดต่อกับตัวแทนโจทก์เพื่อปฏิบัติตาม คำพิพากษา วันที่ 5 กันยายน 2562 จำเลยที่ 2 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ตามที่นัดหมาย รถยนต์บรรทุกที่คืนอยู่ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี และจำเลยที่ 2 ยังได้ชำระค่าขาดประโยชน์ เป็นเงิน 124,090 บาท แก่โจทก์ และได้ความจากนายเอษณะพยานจำเลยเบิกความว่า พยาน ส่งมอบรถให้แก่โจทก์ที่ปั้มน้ำมัน ปตท. แล้วตัวแทนของโจทก์ยังให้พยานขับรถไปที่โรงเก็บรถของ โจทก์ ที่ตำบลบ้านพรุ อำเภอลาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ระยะทางประมาณ 80 กิโลเมตร รถมีสภาพ ใช้งานได้ตามปกติ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาสภาพรถตามภาพถ่าย ก็ไม่ปรากฏว่ารถอยู่ในสภาพที่ เสียหายถึงขนาดชำรุดทรุดโทรมจนไม่สามารถใช้งานได้ตามปกติ พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสอง มีน้ำหนักให้รับฟังดีกว่าพยานหลักฐานของโจทก์ จึงมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าสภาพรถยนต์ที่เช่าซื้อที่ นำ ไปคืนแก่โจทก์นั้นอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยใช้การได้ดี แม้มีรอยขีดข่วนหรือบุบเล็กน้อย ก็เป็นสภาพ การใช้งานตามปกติ ไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าเป็นการใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อโดยปราศจาก ความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึงใช้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า สภาพรถยนต์ที่เช่าซื้อที่คืนแก่โจทก์ นั้นมีความชำรุดทรุดโทรมอันเนื่องจากการใช้งานโดยปราศจากความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึง ใช้ตามที่โจทก์กล่าวอ้าง จึงมีผลเท่ากับว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อที่โจทก์ได้รับคืนมานั้นอยู่ในสภาพที่ เรียบร้อยและใช้การได้ดีอันเป็นการชำระหนี้ที่ต้องตามความประสงค์อันแท้จริงแห่ง มูลหนี้ตาม คำพิพากษาในคดีก่อนแล้ว โจทก์จึงไม่อาจเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 1 ได้ ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 215 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 กำหนดค่าเสียหาย 30,000 บาท ให้แก่โจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้น ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า โจทก์ไม่ได้รับความเสียหายเป็นค่าเสื่อมราคาถาวรอันเนื่องมาจากจำเลยทั้งสองไม่นำรถยนต์ ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในเวลาอันสมควรภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา เป็นเงิน 200,000 บาท ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษานั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องเรียกค่าขาดราคาถาวรอันเนื่องมาจากความ ชำรุดของรถยนต์ที่เช่าซื้อที่เกิดจากการใช้โดยปราศจากความระมัดระวังเยี่ยงวิญญูชนพึงใช้ มิได้

ฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เป็นค่าเสื่อมราคาารถเพราะเหตุที่ไม่ค้ำประกันในเวลาอันสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเสียหายเป็นค่าเสื่อมราคาเป็นเงิน 200,000 บาท เนื่องจากจำเลยทั้งสองไม่นำรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในเวลาอันสมควรมานั้น เป็นการกำหนดค่าเสียหายนอกฟ้องจึงไม่ชอบ และเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยที่ 1 ไม่ฎีกา ศาลฎีกาเห็นควรยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 คดีนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 โดยให้เหตุผลว่า โจทก์ไม่ได้มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังจำเลยที่ 2 ผู้ค้าประกันหลังจากจำเลยที่ 1 ผิดนัด เป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 นั้นชอบหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้ชำระค่าเสียหายโดยอาศัยอำนาจแห่งมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน มิได้ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้รับผิดชอบตามสัญญาผู้ค้าประกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 จึงไม่ชอบ ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น แต่เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีก่อน ซึ่งจะต้องชำระหนี้อย่างเดียวกับจำเลยที่ 1 ถือเป็นการชำระหนี้อันมีอาจแบ่งแยกได้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ที่มีได้ฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 245 (1) ประกอบมาตรา 252 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 จึงไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์เกี่ยวกับความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 อีกต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบฟ้องแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 1 ที่ว่าการขายทอดตลาดรถยนต์ที่เช่าซื้อไม่ชอบจึงไม่เป็นสาระแก่คดีเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง จึงไม่จำต้องวินิจฉัย พิพากษากลับเป็นว่าให้บังคับตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมชาย อุดมศรีสำราญ · ชาญณรงค์ ปราณจิตต์ · ทวีศักดิ์ อุณาพรรัตนกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4980/2567>